

tes han knap at kunne forsvare at give Afkald paa en saa betydelig Sum, der for lang Tid vilde bringe ham ud over alle Genvordigheder. Af det Laan, han havde skaffet sig, var der allerede ikke meget tilbage; og det meste af hans Udstyr var tilmed endnu ikke betalt.

— — Men nu rullede en lukket Droske frem fra Sidegaden. En lyst behandsket Haand viste sig i Vinduesaabningen, og i det samme sprang Per til, standsede Vognen, rev Døren op, tilraabte Kusken Navnet paa en bekendt Førstesals-Restavration ved Kongens Nytorv og krøb ind.

Under Kørslen beredtes der ham straks en ret alvorlig Skuffelse. Han havde ventet at finde Fruen nervøs og urolig ... at se hende rødme og sitre under Pelsværkskaaben af Angst og Skamfuldhed. Han havde endogsaa forberedt sig paa nogle Talemaader, der kunde overvinde hendes Skyhed; — men han fik aldeles ingen Brug for sine Forførelseskunster. Han var knap kommen tilsæde og havde takket hende, fordi hun var kommen, før hun kastede sig op paa hans Skød ligesom en Glædespige og trykkede sig ind til ham med en Voldsomhed, saa Vejret næsten forgik ham.

Idet de gik op ad den stærkt oplyste Trappe til Restavrationen, tilhylede hun vel sit Ansigt; men da de af Opvarteren og en lille Taffeldækker var bleven ført ind i et af Separat-Kabinetterne, kastede hun straks baade Hat og Kaabe uden at generes af disse Fremmedes Nærværelse. Mens Per teede sig lidt ubehjælpssom i den ham uvante Situation, syntes hun at føle sig ganske hjemme her, ordnede sit Haar foran Spejlet, trak Handskerne af og satte sig i hele sin Bredde midt i Sofaen bag det dækkede Bord.

Per tog i Tavshed Plads overfor hende paa den anden Side Bordet. Han var klar over, at det ikke var første Gang, hun befandt sig paa et saadant Sted. Han mente endog temmelig sikkert at have set et behersket Genkendelsessmil brede sig mellem Opvarterens Bakkenbarter, da de traadte ind.

„Hvorfor ser De saadan paa mig?“ spurgte hun, da de var bleven ene, — hun lagde Hovedet koket paa Siden og smilte